

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰνιγματοῦ γράσις διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 18 Μαρτίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 16

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Πίσω ἀπὸ τὴν καταχνιά αὐτὴν
ἔχει ἄερα εἶπε ὁ Τροῦπ.

Ὅλα εἶχαν γίνῃ κατὰ ἓνα τρόπο
ἐκπληκτικὸ γιὰ τὸν Χάρβεϋ. Καὶ τὸ
πῶς ἐκπληκτικὸ ἀπ' ὅλα εἶναι πῶς
τὸ αὐτί του δὲν ἔπιανε κανένα πρό-
σταγμα, καὶ μόνο πότε-πότε ἄκουγε
τὸν Τροῦπ νὰ βγάzzῃ ἓνα μουγκρητὸ
ποῦ τέλειωνε σ' ἓνα:

— Γιά σου, παλληκάρι μου.

— Δὲν εἶχες ξαναῖδῃ ποτέ σου νὰ
σηκώνουν ἄγκυρα; εἶπε ὁ Τὸμ Πλάττ
στὸν Χάρβεϋ, ποῦ με τὸ στόμα ἀ-
νοιχτὸ κοίταζε τὸ ὑγρὸ πανί τῆς με-
τζίνας.

— Ὅχι. Ποῦ πάμε τώρα;

— Νὰ ρίξουμε ἄγκυρα καὶ νὰ φα-
ρέψουμε, καθὼς θὰ τὸ ἴδῃς καὶ μέ-
νος σου, μῆλο ποῦ δὲν εἶσαι ἀκόμη
οὔτε μιὰ βδομάδα μαζί μας. Γιὰ σένα
ὅλα αὐτὰ εἶναι καινούργια, μὰ κανεῖς
δὲν ξέρει τί τοῦ μέλλεται. Νά, γιὰ νὰ
ποῦμε, ἴδές, θὰ φανταζόμουν ποτέ
ἐγὼ, ὁ Τὸμ Πλάτ, πῶς θὰ γινό-
μουν...

— Καλύτερα ἀξίζει τοῦτο, παρὰ
νὰ βρισκόσουν με δεκατέσσερα δολ-
λάρια τὸ μῆνα σύνταξη καὶ μιὰ σφαί-
ρα στὴν κοιλιά, τὸν ἔκοψε ὁ Τροῦπ
ἀπὸ τὸ δοιάκι. Λάσκα σκότα στὸ
φλόκο.

— Καλὰ εἶναι τὰ δολλάρια, δὲν
λέω, εἶπε ὁ παλιὸς ναύτης τοῦ πολε-
μικοῦ ναυτικοῦ ἐνῶ καταχνιόταν με
τὸ μεγάλο φλόκο. Μὰ ἐμεῖς δὲν τὰ
σκεπτόμαστε αὐτὰ ὅταν βρισκόμαστε
ἐπάνω στὸ κατάστρωμα τῆς Μίς
Τζίμ Μπονκ¹⁾ στ' ἀνοιχτὰ τοῦ λι-

μανιοῦ τοῦ Μπωφόρτ, ἐνῶ τὸ φρού-
ριο τοῦ Μαίηζ νὰ μᾶς ἔρριχνε φλογι-
σμένες μπόμπες πίσω μας καὶ γιὰ
παρπαλιστὸ γλέντι εἶχαμε καὶ μιὰ
φουρτούνα ποῦ μᾶς ἀνεμοτάραζε. Ἐ-

Ὁ μπάρμπα-Σάλτερς τινάχτηκε σὰν
βρεγμένο σκυλί. (Σελ. 137, στ. γ')

οῦ, Ντίσκο, ποῦ βρισκόσουν τότε:

— Σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἢ κάπου ἐδῶ
γύρω, ἀπάντησε ὁ Ντίσκο, πολέμαχα
νὰ βγάλω τὸ φωμί μου στὰ βαθειὰ
νερά καὶ ν' ἀποφύγω τοὺς ἐπαναστά-
τες. Πολὺ μοῦ κακοφαίνεται ποῦ δὲν
μπορῶ νὰ σὲ σερίβρω κορμιὰ μπό-
μπα, Τὸμ Πλάττ, μὰ ἔχω τὴν ἰδέα
πῶς ὁ ἀνεμος θὰ μᾶς προφτάσῃ πρὶν

ἀντικρύσουμε μπροστὰ μας τὸ Ἡ-
στερν Πόιντ.

Τώρα στὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ
ἀκουγόταν ἓνα ἀδιάκοπο φλοῖοδισμα
ἀνακατεμμένο με δυνατὲς καμτσικιές,
ἐνῶ πότε-πότε ἀπὸ τὴν κουπαστὴ
τῆς πλώρης ἔπεφτε στὴν κουβέρτα
τὸ κύμα με κρότο χαλίκιων. Ἀπὸ τὰ
μπούνια χύνονταν κάτι νερά θολὰ καὶ
οἱ ναυτικοὶ στέκονταν ὅλοι στὴ γραμ-
μὴ με τὰ χέρια σταυρωμένα, προφυ-
λαγμένοι κάτω ἀπὸ τὸν θαλαμίσκο
τῆς πρύμης — ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν
μπάρμπα-Σάλτερς ποῦ καθόταν πει-
σματάρικα ἐπάνω στὸ καπάκι τοῦ
ἀμπαριστοῦ καὶ χαϊδολογοῦσε τὰ πρι-
σμένα χέρια του.

— Σάμπως μοῦ φαίνεται πῶς θὰ
χρειαζόταν νὰ βάλουμε καμμιὰ κουρ-
τελάτσα¹⁾, εἶπε ὁ Ντίσκο ρίχνοντας
μιὰ κρυφὴ ματιά κατὰ τὸν ἀδερφό
του.

— Σάμπως μοῦ φαίνεται πῶς δὲν
θὰ εἶχε κανένα λόγο. Γιατί νὰ χα-
λάμε τὰ πανιά μας δίχως ὄφελος;
ἀποκρίθηκε ὁ μπάρμπα-Σάλτερς.

Τὸ τιμόνι ἔστριψε ἀνεπαίσθητα
κάτω ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ντίσκο. Ἐνα
λεπτὸ ἀργότερα ἓνα κύμα ἤρθε σφυ-
ρίζοντας ἀπὸ λοξά, ἔσκαψε στὴν κου-
παστὴ τοῦ καραβιοῦ, χτύπησε τὸν
μπάρμπα Σάλτερς ἀνάμεσα στὶς πλά-
τες καὶ τὸν ἔκανε μούσκεμμα ἀπὸ
τὴν κορυφή ὡς τὰ νύχια.

Σηκώθηκε καὶ τινάχτηκε σὰν βρε-
γμένο σκυλί καὶ τράβηξε κατὰ τὴν
πλώρη, μὰ μόλις ἔφτασε ἐκεῖ δέχτη-
κε ἄλλη ψυχρολουσία.

— Κοίταξε πῶς τὸν κυνὴ γάη ὁ
μπάμπας σ' ὅλο τὸ καράβι, εἶπε ὁ
Ντάν. Ὁ μπάρμπα Σάλτερς ἔχει τὴν
ἰδέα πῶς τὰ πανιά μας εἶναι τὸ μερ-
τικό του στὸ καράβι. Δὐδ' καλοκαιρία
τώρα γίνεται αὐτὴ ἡ δουλειά. Χαχά,
αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἄρπαξε κατὰστρηθα.

Ὁ μπάρμπα Σάλτερς εἶχε καταφύ-

1) Ὁ Τὸμ Πλάττ μιλεῖ ἐδῶ γιὰ τὸ
Gemsbok, πολυτιμὸ τοῦ στόλου τῶν Ἡν.
Πολιτειῶν, τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐμφυλίου πο-
λέμου.

1) Βοηθητικὸ πανί.

γει κοντά στο μεγάλο κατάρτι ζητώντας άσυλο, μά ένα μεγάλο κύμα ήρθε κι' έσπασε μπρός στα πόδια του. Τά χαρακτηριστικά του καπετάν Ντίσκο ήταν άπαθη όσο και ή ρόδα του τιμονιού του.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἂν βάζαμε καμμιὰ κουρτελάτσα θά πήγαινε καλύτερα, Σάλτερς, εἶπε ὁ καπετάν Ντίσκο ὅταν νά μὴν εἶχε ἴδεϊ τίποτε.

— Κάνε εἰ τι διάολο θέλεις ! φώναξε τὸ θῦμα μέσα ἀπὸ ἔναν καταρράκτη νεροῦ μόνο νά μὴν τὰ βάλλης μαζί μου εἰ τι κι' ἂν σοῦ τύχη. Πέν, κατέβη στὴ στιγμὴ νά πάρης τὸν καφέ σου. Ἐπρεπε νά σοῦ κόβῃ ἀρκετά, ὥστε νά καταλάβῃς πῶς δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ νά μένῃς ἐπάνω στὸ κατάρτι.

— Τώρα θά πάνε κάτω νά πιονε καφέ καὶ νά παίξουνε τάβλι ὥσπου νά γυρίσουνε οἱ γελάδες ἀπὸ τὴ βοσκῇ, εἶπε ὁ Ντάν καθὼς ὁ Σάλτερς ἔσπρωχνε τὸν Πέν νά κατεβῇ ἀπὸ τὸ καμποῦνι τῆς πλώρης. Μοῦ φαίνεται ὅταν νά μέλλῃ αὐτὸ τὸ πράγμα νά κρατήσῃ ἕναν αἰῶνα. Δὲν ὑπάρχει πιὸ τεμπέλικο καὶ ψόφιο πλάσμα ἀπὸ ἕναν ψυχρῶ, ὅταν δὲν βρίσκεται ἐπάνω στὸ ψάρι.

— Καλὰ ἔκανες καὶ μίλησες, Ντάν, φώναξε ὁ Μεγάλος Τζάκ πού τώρα καὶ λίγη ὥρα κοίταζε γύρω του γιὰ νάβρῃ κάτι νά διασκεδάσῃ. Εἶχα ὀλότελα ξεχάσει πῶς ἔχουμε ἕναν ἐπιβάτη. Ἐκεῖνοι πού δὲν ἔμαθαν ἀκόμη τὴν ἀρματωσιὰ τοῦ καραβιοῦ δὲν ἔχουν φρόνο νά τεμπελιάσουν. Πάσσαρέ μου τον, Τὸμ Πλάττ, γιὰ νά τοῦ τὴ μάθουμε.

— Τούτη τὴ φορὰ δὲν εἶναι ἡ σειρά μου, εἶπε ὁ Ντάν μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Βγάλ τα πέρα μονάχος σου. Ἐμένα ὁ μπαμπᾶς μοῦ τὴν ἔμαθε μ' ἕνα βρεγμένο σκονὶ στὸ χέρι.

Μιά ὥρα καὶ παραπάνω ὁ Μεγάλος Τζάκ τριγύρισε τὸ θῦμα τοῦ ἀπὸ τὴν πλώρη ὡς τὴν πρύμνη μαθαίνοντας τοῦ ὅσα κατὰ τὴν ἔκφρασή του ἀπρέπει γὰ ἔξερῃ κάθε ἀνθρώπος στὴ θάλασσα. εἶτε στραβὸς εἶναι, εἶτε μεθυσμένος, εἶτε κοιμάται. Μιά γολέττα ἔξηντα τόννων μὲ σηκωμένο μόνο τὸ πανὶ τῆς μετζάνας, δὲν παρουσιάζει καὶ τόσο σπουδαία ἀρματωσιὰ, μά ὁ Μεγάλος Τζάκ εἶχε τὸ χάρισμα νά καρφῶνῃ στὸ νοῦ τοῦ ἄλλου εἰ τι ἔλεγε. Ὅταν ἤθελε νά προσελκύσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Χάρβεϊ στὸ μαντάρι τοῦ πικιοῦ ἔσφιγγε μὲ τὰ δάχτυλά του τὸν σβέρκο τοῦ μικροῦ καὶ τὸν ἀνάγκασε ἐπὶ μισὸ λεπτό νά κρατήσῃ καρφωμένα τὰ βλέμματά του ἐκεῖ ἐπάνω.

Τὸ μάθημα θά ἦταν εὐκολώτερο

ἂν τὸ κατάρτι ἦταν πιὸ ἐλεύθερο· μά ἔμοιαζε ὅταν νά χωροῦσε ἐκεῖ ἐπάνω εἰ τι θέλεις, μά ὅχι νά περάσῃ ἕνας ἀνθρώπος. Στὴν πλώρη ὁ ἐργάτης καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὴς ἄλυσσίδες τοῦ καὶ τὰ παλαμάρια τοῦ πού σ' ἔκαναν νά σκοντάβῃς κάθε τόσο. Δίπλα στὸ μπροστινὸ κατάρτι ξεπρόβαλλε τὸ φουγάρο τοῦ μαγειριοῦ καὶ δίπλα στὸ καπνικὸ τοῦ ἀμπαριοῦ τὸ βαρέλι ὅπου φύλαγαν τὰ σηκώματα τοῦ μπακαλιάρου. Πίσω τὸ πίκι τῆς μετζάνας ἔπιανε ὅσο τόπο ἔμενε ἐλεύθερος ἀπὸ τὴς ἀντλίες καὶ τὰ πάρκα γιὰ τὰ ψάρια.

Ἰσπερ ἐρχόταν ὁ σωρὸς ἀπ' τὴς ψαρόβαρκες πού ὅλες τους ἦταν στερεωμένες μ' ἄλυσσίδες ἐπάνω στὸ πίσω κατάρτι, ὁ θαλαμίσκος μὲ γύρω γύρω τὰ μαστέλλα κι' ἕνα πλήθος ἄλλα πράγματα, καὶ τέλος, στὴν πρύμνη, τὸ πίκι, πού εἶχε ἔξηντα πόδια μήκος κι' ἔκοβε τὸ καράβι στὴ μέση, ἀνεβοκατεβαίνοντας σὲ κάθε κούνημα τοῦ καραβιοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

— Συνέχεια ἀπὸ προηγούμε. καὶ τέλος —

Μποροῦσε νά φτάσῃ μὲ ἥλιο ὡς τὴν «Ράχη τοῦ Βουνοῦ» ἀπ' ὅπου θ' ἀγνάντευε τὸ χωριὸ του. . . Ἐπειτα, κι' ἂν νύχτωνε, φεγγάρι ἦταν. . . Ἐτοὶ ἀποφάσισε νά τραβήξῃ πρὸς τὸ χωριὸ του, τρέχοντας, σὰ ζαρκαδί.

Ὅταν κόντευε νά βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ὁ Κουτσογιάννης ἦταν σὶδ κατάρτι τῆς «Ράχης τοῦ Βουνοῦ» στὰ μέσα τοῦ δρόμου. Τοῦ ἔμεναν ἀκόμα τρεῖς ὥρες δρόμος. Πῆρε τὸν κατήφορο, ὅταν κυνηγημένο ἐλάφι, γιὰ νά φθάσῃ τὸ γληγορώτερο στὸ κοπάδι του, πού δὲν τὸ εἶχε ξεχωριστῇ καμμιὰ μέρα καὶ καμμιὰ νύχτα, ἀπὸ μικρὰ παιδάκι.

Δὲν σταμάτησε πουθενὰ καὶ τρεῖς ὥρες νύχτα καλησπερνοῦσε τὸ σπῆτι τοῦ καὶ τραβοῦσε ἴσια γιὰ τὸ κοπάδι του.

Φθάνοντας σι' ἀγαπημένα του «ζωντανά», ἄρχισε νά τὰ χαϊδεύῃ καὶ νά τὰ ρωτᾷ.

— Πῶς περάσατε σήμερα, ψυχροῦλες μου ; Πῶς περάσατε σήμερα χωρὶς ἔμένα ; Βοσκήσατε καλά ; Ἡ-πατε νεράκι ; Μὴ σὰς τρόμαξε τίποτε ;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔφερε ἄνω κατὰ τὸ κοπάδι του, τὸ μέτρησε, τὸ ξαναμέτρησε καὶ τὸ βρῆκε σωστὸ. Δὲν ἔλειπε κανένα. Ἡ καρδιά τοῦ Κου-

τσογιάννη εἶχε γίνεϊ περιβόλι ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς καὶ στὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ὀλόγυρα τ' ἀγγελικὸ λάλημα τῆς καινούργιας φλογέρας !

Ὁ ἀδερφός του, ὁ Παῦλος, νοιώθοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κουτσογιάννη, ἀπὸ τὸ φλογερὸ λάλημα, τοῦ φώναξε ἀπὸ πέρα :

— Ἡρθες, ὦρὲ Γιάννη-η-η-η !

— Ἡρθα ὦρὲ, ἦρθα !

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισαν πάλι οἱ λόγγοι, οἱ λακκιές, οἱ ράχες καὶ τὰ πλάγια νά χαίρωνται ἀπὸ τὸ λάλημα τοῦ Κουτσογιάννη, ὅταν καὶ πρῶτα, κι' ὅταν τὸν ρωτοῦσε κανεῖς :

— Τί εἶδες, Γιάννη, στὰ Γιάννινα ;

— Θάματα ! Θάματα ! Δὲν μολογιέται εἰ τι εἶδα. Μὰ τί τὰ θέλεις ; Κακὸς κόσμος ! Ὅλοι στέν παρὰ ἔχουν τὸ νοῦ τους ! Δὲν σοῦ δίνουν μιά τρίχα χωρὶς παράδες ! Τοὺς λὲς «καλημέρα» καὶ δὲν σ' ἀπαντοῦν ! Μπαίνειν στὸ χάνι νά φᾶς ψωμί, τρῶς κι' ὅσπερ σοῦ γυρεύουν πληρωμὴ !!! Κακοὶ ἀνθρώποι οἱ Γιαννιώτες !

Γ. ΜΕΓΑΣ

(Κατὰ διὰσκευὴν ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΦΛΟΡΙΑΝ

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΙ' Ο ΛΕΛΕΚΑΣ

Τρώγοντας καθὼς πού τρῶνε «Ὁλ' οἱ λύκοι ἀρπαχτικά, Λίγο ἔλειψ' ἕνας Λύκος Νά τὴν πάθῃ μιὰ φορὰ.

Ἐνα κόκαλο μεγάλο Στὸ λαιμὸ του εἶχε σταθῇ. Γιὰ καλὴ του ὁμῶς τύχη Δέλεκας περᾶ ἀπὸ κεῖ.

Κ' ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσε Νά τὸν κράξῃ μὲ φωνή, Νόημα τοῦ κάνει ὁ Λύκος Πῶς βοήθεια τοῦ ζητεῖ

Τρέχει ὁ Δέλεκας ἀμέσως καὶ ὅταν τὸν καλὸ γιατρό, Μὲ τὸ μύταρό του βγάξει Τὴν κοκὰλ' ἀπ' τὸ λαιμὸ.

Ἰσπερ τοῦ λέει : — «Κύρ-Λύκο, Ἡ ἐγχειρήσή μου αὐτὴ Ἦταν δύσκολη καὶ πρέπει Ὁ γιατρός νά πληρωθῇ».

— Ἐίπες ; τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Λύκος, Μὲ τὸ στόμα ὀλανοιχτό. Μὰ τὸ ναὶ μὲ κοροϊδεύεις, Κι' εἶσ' ἀχάριστος θαρρῶ.

Δὲ σοῦ φτάνει τὸ κεφάλι, Δέλεκα, πού τῶχεις βγάλει Ἀπ' τὸ στόμα μου γερό, Μόν' ζητᾷς καὶ ρέστα τώρα ; Λεῖψ' ἀπ' τὴν κακιά τὴν ὥρα !

(Παραφράση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΑ καλὸ Διαπλοσφόπουλο, πού διάβασε κάπου πῶς γιορτάσθηκε ἡ 130ῇ ἐπέτειος ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Δαρβίνου, μὲ παρακαλεῖ νά γράψω μιὰ Ἐπιστολὴ γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸν φυσιοδίφη καὶ τὴν περίφημη θεωρία του. Γιατὶ θέλει προπάντων νά μάθῃ ἂν εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ ἀνθρώπος κατάγεται ἀπὸ τὸν . . . πίθηκο, ἢ ἂν, ὅπως διδάσκει ἡ Ἀγία Γραφή, τὸν ἔπλασε ὁ Θεός.

Τὴν ἐρώτηση αὐτὴ τὴν κάνουν καὶ μεγάλοι. Ἀλλὰ εἶναι ἀσυλλόγιστη. Γιατὶ ἔστω, ἂς ὑποθέσουμε μιὰ στιγμὴ—ἂς ὑποθέσουμε, γιατί δὲν εἶναι ἀληθινὸ ἢ τουλάχιστο δὲν ἔχει ἀποδειχθεῖ ἀκόμα—πῶς ὁ ἀνθρώπος κατάγεται ἀπὸ τὸν πίθηκο, πῶς εἶναι δηλαδὴ ἐξέλιξη τοῦ πίθηκου. Ἀλλὰ τὸν πίθηκο ποῖος τὸν ἔπλασε ; Κατάγεται κι' αὐτὸς ἀπὸ ἕν' ἄλλο ζῶο κατώτερο. Τότε, ποῖος ἔπλασε τὸ ζῶο αὐτό ; Κι' ὅλα τὰλλα, πού ἀπὸ τὸ ἕνα, κατὰ τὴ θεωρίαν τῆς Ἐξέλιξης, γεννήθηκε τὸ ἄλλο, ὡς τὸ πρῶτο, ὡς τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς ; Ὁ Θεός ! Ὁ καίμενος ὁ Δαρβίνος πού, ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες, ἦταν καὶ θεοσεβής, τὸ λέει καθαρά : «Ἡ θεωρία μου δὲν καταλύει τὴν ἰδέαν ἐνδὸς Θεοῦ πλάστη. Καὶ μάλιστα ἐγὼ θαυμάζω περισσότερο ἕνα Θεὸ πού ἔπλασε ἕνα μικροσκοπικὸ πρωτόζωο, ἕνα κύτταρο, καὶ τοῦ ἔδωκε τέτοια δύναμη, ὥστε νά ἐξελιχθῇ ὡς τὸ τελειότερο ζῶο». Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀσυλλόγιστο ἐκεῖνοι, πού ἔξαρτοῦν τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴ θεωρίαν τῆς Ἐξέλιξης ; Εἴτε λανθασμένη, εἴτε ἀληθινὴ εἶναι, ὁ Θεὸς ὑπάρχει. Αὐτὸς ἔπλασε τὸν κόσμον. Αὐτός—ἂν ἡ θεωρία εἶναι ἀληθινὴ—ἔκαμε καὶ τὴν Ἐξέλιξη. Τὰ πάντα ὁ Θεός.

Κάθε ἐπιστημονικὴ ἢ φιλοσοφικὴ θεωρία δὲν εἶναι παρὰ μία, σωστὴ ἢ λανθασμένη ἀδιάφορο, ἐξήγησις τοῦ Ἔργου Του. Ὁ ἀνθρώπος, πού εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε διὰ τοῦ πίθηκου, τὸν ἔπλασε ὁ Θεός, προσπαθεῖ νά ἐξηγήσῃ τὸν κόσμον, τὴ ζωὴ, μὲ τὴς αἰσθήσεις, μὲ τὸ νοῦ, μὲ τὸ λογικόν, πού τοῦ ἔδωκε ὁ Πλάστης του.

Ὁ Δαρβινισμὸς ἐπομένως εἶναι μιὰ θεωρία πού δὲν μπορεῖ νά κλονίσῃ τὴς θρησκευτικὰς μας ἰδέας καὶ πεποιθήσεις. Τὴν παρεξήγησαν καὶ τὴ διέστρεψαν ἐκεῖνοι πού ἐδίδαξαν σι' ὄνομά της τὸν ὕλισμό καὶ τὴν ἀθεΐαν. Γιατ' εἶναι ἀσχετὴ μὲ τὴν Πρῶτη

Ἀρχή, τὴν πρώτη αἰτία τῶν ὄντων καὶ τῶν φαινομένων, τὸ Θεός. Παραδέχεται πῶς ἀπὸ τὰ κατώτερα ζωικά εἶδη ἔγιναν βαθμηδὸν τάνώτερα, κι' ἐξηγεῖ τὰ φυσικὰ αἰτία πού ἔκαμαν τοὺς ἀτελέστερους οργανισμοὺς νά ἐξελιχθῶσιν ὡς τοὺς τελειότερους. Ἡ Παλαιοντολογία—ἡ ἐπιστὴμὴ πού ἐξετάζει τοὺς παλαιούς οργανισμοὺς ἀπὸ τὰ λείψανά τους, τὰποτυπώματα, τὰπολιθώματα—δὲν ἀνακάλυψε ἀκόμα τὸν *πιθηκάνθρωπον*, ἕνα ζῶον πού νά εἶναι τὸ διάμεσο μεταξὺ πίθηκου καὶ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ δὲν εἶν' ἀκόμα ἀποδειγμένο πῶς ὁ ἀνθρώπος ἔγινε ἀπὸ τὸν πίθηκο. Εἶναι ὅμως ἀποδειγμένο πῶς ἀπὸ τὸ μαμμουθ ἔγινε ὁ ἐλέφας κι' ἀπὸ τὴ νυχτερίδα ὁ ποντικός. Ἡ πρώτη ζωὴ φάνηκε στὸ νερὸ στὴ θάλασσα. Ἀπὸ τὰ ψάρια ἔγιναν τὰ πουλιὰ κι' ἀπὸ τὰ πουλιὰ τὰ τετράποδα, πολλὰς χιλιοετηρίδες, πρὶν φανῇ ὁ ἀνθρώπος. Αὐτὸ διδάσκει κι' ἡ Ἀγία Γραφή. Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες παραδέχονται σήμερὰ τὴν Ἐξέλιξη, τουλάχιστο ὡς τὸν πίθηκο. Κι' ἄλλοι πιστεύουν πῶς ὅλο τὸ φυτικὸ καὶ τὸ ζωικὸ βασιλεῖο ἔγινε ἀπὸ ἕνα μόνον ἀρχικὸ τύπον, κι' ἄλλοι πῶς οἱ ἀρχικοὶ τύποι ἦταν τέσσερις—πέντε. Ὁ Δαρβινισμὸς στάθηκε ἡ μεγαλειώδεστερη, ἡ πιὸ ρη-

ξικέλευθη ὡς τώρα ἐπιστημονικὴ θεωρία. Ἀφ' οὗτου φάνηκε, μποροῦμε νά ποῦμε πῶς ἄλλαξε ἡ ἀνθρώπινη σκέψη. Ἀπὸ τὰ φυτικά καὶ ζωικά «εἶδη», ἡ Ἐξέλιξη ἐπεκτάθηκε σὲ ὅλα τὰ πράγματα, ὀλικά καὶ ἠθικά. Παντοῦ βλέπουμε τὴν Ἐξέλιξη.

Καὶ νὰ συλλογιέται κανένας πῶς ὁ μεγαλοφυὴς πού συνέλαβε μιὰ τέτοια κοσμοθεωρία κι' ἔγραψε τὸ ἀθάνατο βιβλίον «Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν εἰδῶν», ὁ Κάρλος Δαρβίνος (Darwin)—γεννήθηκε στὸ Σρούσμπουρι τῆς Ἀγγλίας τὸ 1809—ἦταν ἕνας μαθητὴς ἀμελὴς καὶ ξεροκέφαλος, πού ἀπέλπιζε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς δασκάλους του πῶς δὲν θάκανε τίποτα ! Καὶ πραγματικῶς τίποτα δὲν ἔκαμε ὡς πού ἀνδρώθηκε. Ἐνα μεγάλο ταξίδι ὀλόγυρα στὴ γῆ, ὅταν ἦταν ἀπάνω ἀπὸ τριάντα χρόνων, τοῦ ἀνοίξε, θάλεγε, τὰ μάτια καὶ τοῦ ξύπνισε τὴν κοιμισμένη μεγαλοφυΐα. Γόττε μπόρεσε κι' αὐτὸς νά . . . ἐξελιχθῇ. Κι' εἶναι ἀπὸ τὰ σπανιώτατα παραδείγματα *ὀψίμου* μεγάλου ἀνδρός, γιατί συνήθως οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶναι *πρωῖμοι*, κάποτε μάλιστα κι' «ἐξοχα παιδιὰ» («*enfants sublimes*») ὅταν τὸν Πασκάλ καὶ τὸν Οδύγγο.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

16

Ὁ Γιαννάκης προχωροῦσε μὲ τὴν ἐλπίδα. Κι' ἄεφανα. . . ἰσότη ! Τί ἦταν πάλι αὐτό ; Ἐνα ἀπέραντο χαντάκι γεμάτο νερό, μιὰ λίμνη πλατειὰ καὶ μακριὰ ὅσο ἔφτανε τὸ μάτι του. Τὴν τοιγύρισε γιὰ νά ἴδῃ ἂν τελείωνε πουθενὰ γιὰ νά περάσῃ, ἀλλὰ βρέθηκε πάλι στὸ ἴδιο μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ξεκινήσει. Ἀλίμονο ! ὅπως ὁ τοῖχος ὅπως τὸ ξερό χαντάκι, εἶσι κι' ἡ λίμνη τοιγύριζε τὸ βουνό ! Ἀδύνατο νά περάσῃ !

Καὶ κάθησε χάμω ἀπελπισμένος. Ποιὸ Πνεῦμα τοῦ Βουνοῦ θά τοῦ ἔστειλε τώρα ἡ Καλοκαιρία ; Καὶ πόση δουλειὰ, πόσον κόπο θάκανε πάλι, γιὰ νά εὐδοκήσῃ αὐτὸ τὸ Πνεῦμα καὶ νά τὸν ἀφήσῃ νά περάσῃ ἀντίκρου ;

Αὐτὰ συλλογιζόταν, ὅταν ἀκουσε δίπλα του κάτι φοβερὰ νιαουρίσματα.

Ἐγείρεται καὶ βλέπει ἕνα πελώριο Γάτο, θεοῦ μόνον πού τὸν κοίταζε μὲ τὴς λαμπερὰς πράσινες ματιὰς του.

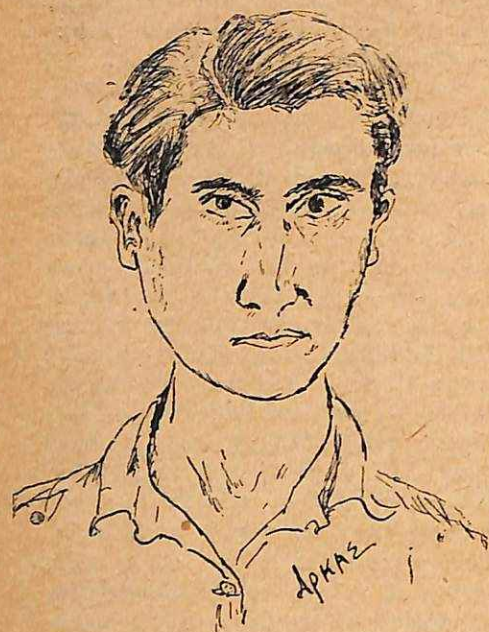
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

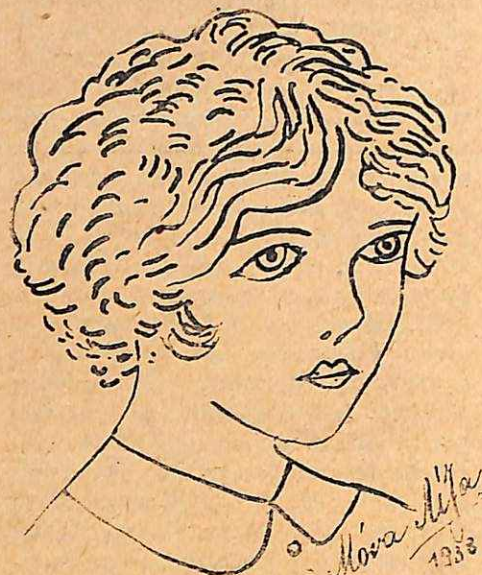

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ—ΙΔΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ ΣΕΛ. 123-124 ΚΑΙ 132)

ΑΡΚΑΣ
Μεγάλη Τάξις—Β' Βραβείον

ΜΟΝΑ ΛΙΖΑ
Μικρή Τάξις—Α' Έπαινος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΤΑΛΟΣ
Μικρή Τάξις—Γ' Βραβείον

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ναί, κέρη μου, αλλά πρέπει πρώτα νά σοῦ δείξω. Νά, θά πάρης τήν τρίπολη ἔτσι καί θά τὸ τρίψης καλά-καλά. Ὑστερα θά τὸ τρίψης μὲ τὴ βούρτσα γιὰ νά φύγῃ ὅλη ἡ τρίπολη ἀπ' τὰ χαράκια... παίρνεις ὕστερα τοῦτο τὸ πετρί καὶ τὸ σφουγγίζεις σφιχτά... καὶ θά γίνῃ καινούργιο. Πάρε τώρα καὶ τ' ἄλλο καὶ τρίψε το νά σὲ ἰδῶ.

Ἡ Μαριὰ πῆρε ἓνα ἄλλο τασάκι καὶ τὸ καθάρισε τόσο καλά, ὥστε καὶ ἡ ἴδια ἡ κυρά Λένη ἀναγκάστηκε νά παραδεχθῇ ὅτι καλύτερα δὲν θά τὸ ἔκανε οὔτε αὐτὴ ἡ ἴδια.

Ὅταν ἡ μητέρα τοῦ γιαιτροῦ, ἐγέμισε τὰ βάζα καὶ φώναξε τὰ δυὸ κορίτσια, ἡ Μαριὰ ἐξακολούθησε ἀκόμη νά τρίβῃ τὰ χαλκώματα, καὶ ἡ κυρά Λένη ἐμολόγησε πὼς ἡ μικρὴ τὴν βοήθησε πολὺ.

Πρὶν ξαναπάρουν στὸ χέρι τους τὸ Ἀλφαθητάριο τὰ δυὸ κορίτσια ὠπλιστικὰν μὲ γενναῖες φέτες ψωμι καὶ ἄρχισαν νά σφουγγίζουν τὸ τσουκάλι ὅπου εἶχε ψηθῇ τὸ γλυκό, μαζὶ μὲ τὴ Χρυσούλα ποὺ εἶχε ἀκόμη ἡλικία ὥστε νά ἀγαπᾷ τὰ γλυκά.

— Τοῦτα τὰ δυὸ ποτηράκια εἶναι δικά σας, ἀλλὰ θά τὰ πάρετε αὔριο ποὺ θάχῃ κρυώσῃ τὸ γλυκό.

Τὰ κοριτσάκια εὐχαρίστησαν τὴν μητέρα τοῦ γιαιτροῦ καὶ γύρισαν στὸ χωριό τους. Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ κυρά Μαριὰ εἶχε βγάλει τὴν ἀγελάδα νά τὴν βοσκῇ καὶ ὅταν ἦρθε πίσω εἶδε μ' ἐκπληξή της ὅτι ἡ Μαριὰ εἶχε μαζέψει ὅλα τὰ χαλκώματα καὶ τὰ ἔτριβε. Ἡ φιλότιμη μικρούλα εἶχε πάρει παράδειγμα ἀπὸ τὴν κυρά Λένη.

Τὸ ἄλλο μεσημέρι πῆγαν πάλι στοὺ γιαιτροῦ καὶ αὐτὴ ἡ δουλειὰ κράτησε ἓνα ὀλόκληρο χρόνον, ἔτσι ποὺ ἡ μητέρα τοῦ γιαιτροῦ κατῴρθωσε νά τελειοποιήσῃ τίς δυὸ μαθήτριές της. Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι ὁ χρόνος αὐτὸς πέρασε ἡρεμῶς, χωρὶς τρικυμίες καὶ χωρὶς ταραχές. Γιατὶ ἡ κυρά Μαριὰ παραδεχόταν καὶ ἐμολογοῦσε πὼς τὰ δυὸ κορίτσια κάθε φορὰ ποὺ πῆγαιναν στὸ σπίτι τοῦ γιαιτροῦ μάθαιναν ἓνα πληθὺς ὠφέλιμα πράγματα, μὰ ἐμάθαιναν καὶ πολλὰ πράγματα περιττά καὶ καθὼς ἔξορμε ἡ κυρά Μαριὰ ἀποστρεφόμεναι τὰ περιττά πράγματα. Ὅταν λοιπὸν ὁπότε ἔβλεπε τὴ Μαριὰ καθισμένη σταυροπόδι χαμῶ, εὗρισκε πάντα κάποια πρόφαση γιὰ νά τὴν κἀνῃ νά διακόψῃ τὴ μελέτη της, γιατί νομίζε πὼς ἡ πολλὴ μελέτη εἶναι χασομέρι. Μὰ καὶ ἡ Μαριὰ μὲ δυσκολία ὑποτασσό-

ταν, γιατί οὔτε ἀχολο περιστέρι ἦταν, οὔτε ἀκακο ἀρνάκι. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δημιουργοῦνταν κάθε μέρα ταραχές καὶ συγχίσεις, ἡ κυρά Μαριὰ φοβέριζε τὴ Μαριὰ πὼς θά τὴν καταγγείλῃ στὴ μητέρα τοῦ γιαιτροῦ καὶ στὸ τέλος πραγματοποιοῦσε τὴν ἀπειλή της. Ἡ γριὰ κυρία νουθετοῦσε τὴ Μαριὰ, τὴ συμβούλευε καὶ τὴν παραινέουσε νά ζητήσῃ συγχώρεση κι' ἔτσι ξαναγύριζε πάλι ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ γαλήνη.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Μιά μέρα ὁ γραμματοκομιστής πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀγροφύλακα καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

— Ἐνα γράμμα, κυρά Μαριὰ, γιὰ τὸν κύρ-Πέτρο.

Ἡ κυρά Μαριὰ ἔτρεξε ἔξω καὶ πῆρε ἓνα μεγάλο φάκελλο ἀπ' τὰ χέρια του.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Πέτρος μου, εἶπε. Βγῆκε στὴν περιπολία του. Ἀπὸ ποῦ νά εἶναι ἄραγε; ἔκανε στριφογυρίζοντας τὸ φάκελλο στὰ χέρια της, σὰν νά μπορούσε ἀπ' αὐτὸ νά λύσῃ τὸ μυστήριον.

Ὁ γραμματοκομιστής στεκόταν καὶ σφουγγίζε τὸ μέτωπό του μὲ τὸ χρωματιστὸ μαντήλι του.

— Εἶσαι καταϊδρωμένος, μπάρμπα-Δημήτρη. Δὲν μπαίνεις μέτα νά πάρῃς ἓνα κρασάκι;

— Εὐχαρίστως, κυρά Μαριὰ μου, ἀλλὰ θά τὸ πάρω στὸ πόδι. Ἐχω

ἓνα σωρὸ γράμματα νά πάω στὰ ἑπάνω χωριὰ καὶ μ' αὐτὴ τὴ ζέστη! Εἰς ὑγείαν! νά σοῦ ζήσῃ ὁ κύρ-Πέτρος καὶ τὸ ἐγγονάκι σου.

— Εὐχαριστῶ, μπάρμπα Δημήτρη μου, μὲ τίς ὑγιείς σου. Στὸ καλὸ.

Ὁ γραμματοκομιστής ἔφυγε δροσισμένος ἀνοίγοντας τὰ ρημάτα του, καὶ ἡ κυρά Μαριὰ ἐκάθησε κρατώντας τὸ γράμμα στὰ χέρια της κι' ὅλη ὥρα ἀναρωτιόταν:

— Τί νά γράφῃ;

Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα ποτε νά ἔρθῃ ὁ Πέτρος της.

Ἐπιτέλους ὁ κύρ Πέτρος γύρισε, κρέμασε τὸ ντουφέκι του, ἀνοῖξε τὸ γράμμα καὶ ἄρχισε νά τὸ διαβάσῃ. Ἡ κυρά Μαριὰ τὸν κοίταζε μὲ ἀγωνία καὶ προσπαθοῦσε νά καταλάβῃ ἀπὸ τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου του τί ἔλεγε τὸ γράμμα. Μέσα στὸ πρόσωπο τοῦ κύρ-Πέτρου ἦταν ζωγραφισμένη μόνο ἡ προσοχὴ ποὺ βάζει κανεὶς γιὰ νά βγάλῃ νόημα ἀπὸ τίς φράσεις ποὺ διαβάζει. Στὸ τέλος τὸ πρόσωπό του ἀστράψε καὶ γυρίζοντας στὴ μητέρα του τῆς εἶπε:

— Μητέρα, θυμᾶσαι τὸν ἑξιδερό σου τὸν Ἀριστείδη;

— Τὸν Ἀριστείδη; Πῶς δὲν τὸν θυμᾶμαι; Ὅταν εἴμαστε παιδιὰ παίζαμε μαζὶ. Ὑστερα ἐγὼ παντρεύτηκα καὶ χωρίσαμε, καὶ δὲ τὸν ξαναεἶδα. Ἐμαθα ὅμως πὼς παντρεύτηκε κι' ἔκανε καὶ πορὰ δάκια.

— Φαίνεται πὼς πέθανε.

— Ἀ τὸν καϊμένον! Πόσο πικράθηκα! Πάει κι' ἄλλος. Κι' ἀπὸ ποῦ τῶμαθε πὼς πέθανε;

— Μοῦ τὸ γράφει ὁ συμβολαιογράφος ἀπὸ τὸ Κατωχώρι. Αὐτὸς ἔλαβε γράμμα ἀπὸ ἓναν ἄλλον συμβολαιογράφον, δὲν μπορῶ νά βγάλω καλά τ' ὄνομά του, ποὺ τοῦ γράφει νά σὲ εἰδοποιήσῃ πὼς σ' ἔχει στὴ διαθήκη του.

— Τί μοῦ λές, Πέτρο μου; Ἄ τί καλὸς ἑξιδερός! Αὐτὰ θά εἶναι ἡ προίκα τῆς Μόρφως μας. Θὰ τοῦ κἀνῃς βέβια ἀπάντησιν τοῦ συμβολαιογράφου τώρα εὐθύς.

— Ποῦ νά γράφῃ κανεὶς; Κι' ὅστερα ἐγὼ δὲν εὐκολύνομαι στὸ γρά-

ψιμο. Καλύτερα νά πᾶμε στὸ Κατωχώρι, καθὼς λέει κι' ὁ συμβολαιογράφος.

— Καλὰ, καλὰ, νά πᾶμε. Πόσον καιρὸ ἔχω νά κἀνῶ ἓνα τόσο μεγάλο ταξίδι. Πρέπει νά πάρουμε καὶ τὰ παιδιὰ, ποῦ νά τ' ἀφήσουμε μονάχα. Θὰ εὐχαριστηθῇ κι' ἡ Μόρφω μας στὸ ταξίδι. Ἐγὼ τώρα εὐθύς θ' ἀρχίσω νά τὴν ἐτοιμάζω.

Καὶ ἔλεγε αὐτὰ ἡ γριὰ γιὰ γιὰ.

Ὁ κύρ-Πέτρος ἀνοῖξε τὸ γράμμα καὶ ἄρχισε νά τὸ διαβάσῃ. (Σελ. 141, στ. α')

γιατὶ ἦταν βέβαιη πὼς ὅλο τὸ Κατωχώρι θά εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα στὴν πλοῦσια κληρονόμα τοῦ μακαρίτη Ἀριστείδη. Ἐπρεπε λοιπὸν νά εἶναι ντυμένη ἀνάλογα μὲ τὴ θέση της. Γι' αὐτὸ τῆς ἐτοίμασε ἓνα ψιλὸ καὶ λεπτοκεντημένο πουκαμισάκι, ἓνα καινούργιο ὠραῖο φόρεμα μὲ μιά πλατεῖα βελουδένια φάσα στὸν ποδόγυρο, τῆς ἐτοίμασε ζώνη ἀπὸ μεταξωτὴ κορδέλλα καὶ τὴ ζώνη τὴν ἐστόλιζαν πίσω δυὸ μεγάλοι φιδόχοι,

ἐτοίμασε, καὶ τί δὲν ἐτοίμασε γιὰ νά στολίσῃ τὴν ἐγγονή της!

Γιὰ τὴ Μαριὰ δὲν ἔγινε καμμιά προετοιμασία. Καὶ γιὰ ποῖο λόγο, νά γίνῃ, ἀφοῦ ἡ γυφτοπούλα δὲν ἦταν ἡ κληρονόμα τοῦ ἑξιδερόφου Ἀριστείδη; Ὅσοσο βρήκε καὶ ἡ γυφτοπούλα τρόπο νά καθάρισῃ μιὰ παλιὰ κορδέλλα ποὺ τῆς τὴν εἶχε χαρίσει ἡ μητέρα τοῦ γιαιτροῦ γιὰ τὴν κόκλα της, καὶ μ' αὐτὴν ἔδεσε τὰ μαλλιά της, καὶ τὸ κόκκινο χρῶμα τῆς κορδέλλας ταίριαζε τόσο ὠραῖα στὸ κατὰμαυρα μαλλιά της! Μιὰ χαρὰ ἦταν ἡ γυφτοπούλα καὶ μόλις τὴν εἶδε ἡ κυρά Ἀναστάσινα ἡ μωλωνοῦ, ψιθύρισε μὲ ἀγανάκτηση: «Γιὰ ἰδὲς τὴ μάγισσα τί λοῦσο καὶ καμάρι!»

Μὰ τί γύρευε ἡ κυρά Ἀναστάσινα καὶ ἦρθε στοῦ κύρ Πέτρου; Κι' ἡ ἴδια ἡ κυρά Μαριὰ ὅταν τὴν εἶδε ἀπόρησε.

— Τί θέλει ἡ κυρά Ἀναστάσινα; Τόσον καιρὸ μοῦ ἔκανε τὸν βαρὺ γιὰτὶ ἤθελε καὶ καλά νά διώξω τὴ Μαριὰ. Καὶ τώρα τί θέλει ἐδῶ;

Ἀχ, κυρά Μαριὰ, δὲν τὸ κατὰλαβες ἀκόμη; Τώρα ἡ ἐγγονή σου θά ἔχῃ προίκα, ἀφοῦ εἶναι κληρονόμα τοῦ ἑξιδερόφου Ἀριστείδη. Ἀργότερα θά τὸ καταλάβῃς.

Ἦρθε λοιπὸν ἡ κυρά Ἀναστάσινα καὶ εἶπε στὴ γιὰτὴ τῆς Μόρφως:

— Καλὲ τί ἔμαθα, κυρά Μαριὰ μου; Δέξα σοι ὁ Θεός! Θὰ πᾶτε στὸ Κατωχώρι; Ἰσὰ ἰσὰ ποὺ ἐτοιμαζόμενοι νά πάω κι' ἐγὼ ἐκεῖ μὲ τὸν Ἰωσήφ μου κι' ἐπιασὰ ἓνα ἀμάξι καὶ θά μᾶς περιμένῃ στὸ χωριὸ τοῦ γιαιτροῦ. Ἄν θέλῃς λοιπὸν, κυρά Μαριὰ

μου, θά μοῦ κἀνῃς εὐχαρίστησιν, νά πᾶμε μαζὶ, τὸ ἀμάξι θά μᾶς χωρέσῃ ὅλους.

Ἡ κυρά Μαριὰ πείσθηκε ἀπὸ τὰ κολακευτικὰ λόγια τῆς πανηγρῆς μωλωνοῦς κι' ἔδωσε τὸ λόγο της. Τὴν ὠρισμένη ὥρα λοιπὸν ἦρθε ἡ κυρά Ἀναστάσινα μαζὶ μὲ τὸ γιό της, ντυμένοι καὶ οἱ δυὸ μὲ τὰ καλά τους καὶ ξεκίνησαν πεζή. Τὰ δυὸ κοριτσάκια ἔτρεχαν μπροστὰ σὰν πεταλοῦδες. (Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

τασκεύασμα.—«Διαγωνισμοί» τοῦ Α.Α.Α. Κοινὸ θέμα, κοινὴ ἡ ἀνάπτυξη.—«Σὺν παραμύθι» τῆς *Λευκῆς Καμέλιας*. Ὁ-ρατα γραμμένο ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἀντα-ποκρίνεται στὴ σημερινὴ πραγματικότητα.—«Διαγωνισμοί» τοῦ *Μαγεμ. Δοξάρι*. Κι' ἐδῶ τὸ ἴδιο θέμα, κάπως καλύτερα ἀναπτυγμένο μὰ ὅχι ἀπολύτως δημοσιεύ-σιμο.—«Οἱ ἀρκοῦδες» τοῦ *Ἀσπρου Γλά-ρου*. Δὲν εἶναι κακό, ἀλλὰ στὸ τέλος ἔ-χει ἓνα χαρακτηρισμὸ γιὰ τοὺς Ἕλληνες ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται σ' Ἕλληνόπουλο νὰ τὸν βάλῃ, καὶ ποὺ δὲν εἶναι ἀληθινός. Ἄς τὸν ἀλλάξῃ, ἄς διορθώσῃ κάπως τὸ κομ-μάτι κι' ἄς τὸ ξαναστειλῇ.—«Τρεῖς ἐξυ-πνες ἀπαντήσεις» τοῦ *Ναυτάκι*. Ἐγὼ δὲν τίς βρῖσκω καὶ τόσο ἐξυπνες. Ἀλλωστε ἔχει σταλεῖ ἀντικανονικά μαζί μ' ἓνα ἄλ-λο ποὺ θὰ δημοσιευθῇ.—«Σὺν παραμύθι» τῆς *Ξανθῆς Ἑλληνοπούλας*. Πολὺ με-γάλο. Γιὰ νὰ δημοσιευθῇ μὴ μετάφραση πρέπει τὸ κομμάτι νὰ εἶναι πολὺ ὥρατο. Δὲν κρίνεται μ' ἐπιείκεια ὅπως τὰ πρω-τόλεια τῶν παιδιῶν.—Θὰ ἐξακολοθῇσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα-νεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1939. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἁγῶρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Τρελλὸς Ἀερο-πόρος α. (S—!). Αὐγὴ ντὲ Νεβέρ, κ. (ΑΜ). Σκαπανάκι, α. (ΑΚ). Τραμουν-τάνα, α. (ΔΒ). Λεβάντες, κ. (ΚΒ). Μαί-στρος, κ. (ΑΓ). Ἔσο Ἔτοιμος, α. (ΚΓ). Ἑλληνικὴ Ἑλπίδα, κ. (ΔΣ). Πράσινο Ἀλογο, κ. (ΚΧ). Γελαστὴ Μικρούλα, κ. (ΑΑ). Νεῖλος, α. (ΓΚ). Ντόκτωρ Χ, α. (ΔΚ). Ἑλβιάτης, α. (ΓΦ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : *Σκαπανάκι* (μετὰ χαρᾶς αὐτό, κα-θὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκρινα, καὶ περιμέ-νω) *Αὐγὴν ντὲ Νεβέρ* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία) ἦταν καιρὸς ἀφοῦ εἶσαι πρὸ πολλοῦ συνδρομητρία καὶ τώρα πᾶς στὴν πρώτη τοῦ ἔξατ. Γυμνασίου ναι, στὴ Μι-κρὴ Τάξη θὰ διαγωνίζεσαι γιὰ τρία ἀκόμα χρόνια, ἀλλὰ κάθε φορά ποὺ θάπαντᾷς σὲ Διαγωνισμό, πρέπει νὰ σημειώγῃς καὶ τὴν ἡλικία σου) *Κάν-Βά* (ἔλαβα τὴν ἐπιταγὴ κι' εὐχαριστῶ πολὺ· θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου καὶ τὴ δημοσίευσή τῆς Ἀγγελίας) χαίρω πολὺ ἐγίνες καλὰ κι' ἐλ-πίζω νὰ μοὺ γράφῃς συχνά) *Ροδοβαμμέ-νην Αὐγούλαν* (θὰ σοὺ κρατήσω ἀντίτυπο τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας») *Ἀλκην Θα-λασσινὸν* (ἀρκετὰ καλὴ ἢ Μ. Εἰκὼν καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά τῆς· τὸ κομ-μάτι σου δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα· θὰ πῶ στὴν Ἀττὲ Ἰράμ πόσο σοὺ ἄρσσε τὸ σκί-σο τῆς γιὰ τὴν ἐορτὴ αὐτὴ γράφω πα-ραπάνω) *Βίκτορα Οὐγγώ* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἐνέγραψα τὸ νέο μου φίλο καὶ τοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια) *Δία* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὰ καλὰ λόγια· τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή, ἐλπίζω νὰ μοὺ γράφῃς συχνά· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ, ἂν τυχόν δὲν ἐγκριθῇ, θὰ σοὺ πῶ βέβαια τίς ἐλλείψεις του) *Κρητικὸ Προ-σνοπάκι* (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα τὰ φυλλάδια στὸ νέο μου φίλο) *Κόκκινον Γάϊδαρον* (ἔλα μαζί δὲν τὰ γράφουν· τὴν ἀπάντησή σου στὴν «Κυριακὴ» ἔπρεπε νὰ τὴ γρά-φῃς χωριστὰ· χωριστὰ, καὶ σὲ λυσάχατο, γράφονται κι' οἱ λύσεις· δὲν ἔβρεις, φαί-νεται, καὶ πρέπει νὰ πάρῃς ἕναν Ὁδηγὸ Συνδρομητῶν ποὺ ἔχει 6 δρ.) *Ἀλέξανδρον Τσακαλῶτον* (Ὁδηγὸν ἔστειλα καὶ περι-

μένω περαστικά) *Ἑλλήν Τσελένη* (ἔλα-βα, εὐχαριστῶ) *Ἰαίδα, Νευρόσπαστο* κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαρτίου θάπαντῇσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 287ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Μαΐου.

172. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις δισύλλαβη
Κι' ἀνθάκι ταπεινὸ,
Τιτᾶνα σχηματίζουσε
Μεγάλο καὶ τρανόν.

Ναυτάκι

173. Στοιχειόγραφος

Ὀλάκερο, λουλούδι κι' εὐωδιάζω,
Μὰ στὴν ἀρχὴ λιγάνι ἂν μαδηθῶ,
Τοίχους, κορμούς, σκεπάζω ἢ ἀγκα-
λιάζω,
Γιατὶ καὶ πάλι ἀπόμεινα φυτό.
Ἑλληνεπούλα

174. Στοιχειοτονόγραφος

Ἦπειρος εἶμαι μεγάλῃ
Τὸ κεφάλι ὅποιος μοῦ βγάλλῃ
Καὶ τὸν τόνο μου ἀλλοῦ βάλῃ,
Τὴν κακία του θὰ δείξῃ
Καὶ . . . θὰ φρίξῃ.

Κοκκινόσιπερο

175. Ἀναγραμματισμός

Τῆς Κρήτης βασιλέα
Τὸν ἀναγραμματίξω,
Κι' ἀπὸ τοὺς Δώδεκα ἕναν
Ἀπρόοπτ' ἀντικρύζω.
Θαλασσοταραχὴ

176. Πυραμῖς

+ = Φωνήεν.
π + * = Θεά.
* * + * * = Ἐθνομάρτυς.
* * * + * * * = Βασ. τ. Ἑβραίων.
* * * * + * * * * = Μυθικός βασιλεὺς
ἔχων σχέσιν μὲ τὸν Ἡρακλέα. — Οἱ σταυ-
ροὶ καθέτως πόλεις τῆς Ἑλλάδος.
Σεμίρμις

177. Κρυπτογραφικὸν

123456748 = Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
25768 = Ἐπίθετον.
347768 = Προτέρημα.
45674 = Μέρος τῆς πόλεως.
572168 = Ἀλιευτικόν.
673728 = Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
7623 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.
814768 = Ἰχθύς.

Διαβολάκια

178 - 182. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

βάθος, καλῶ, εὖρος, Αἶμος, Ἰοίς.

Γέρος τοῦ Μωριά

183. Ἐπιγραφή ἐκ Διπλῆς Ἀκρο- στιχίδος

* * Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἐκάστης
* * τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων νὰ
* * θεθοῖν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερί-
* * σκων, καὶ θὰ σχηματισθῇ Ἐπιγρα-
* * φή, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :

1, Τύραννος τῶν Συρακουσῶν 2, Ἡ-
ρώς ἡμίθεος 3, Ἀστερισμὸς τοῦ ζωδια-
κοῦ 4, Ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἔχει ἐπτά 5,
Βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων.

Δεξιόμνημον

184. Φωνηεντό, πον

*** νν*ν*

(Μία λέξις).

Μικρὸς Ζωγράφος

185. Γεῖφος

αρ
αραρ
οὐ αν αρ αρ Τίτος
οὐ αραραρα
αρ αρ
Σαρπηδών

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ 1

1. Γαλήνη (γαλῇ, νῖ). — 2. Ἰόνιον-Ἰ-
κόνιον. — 3. Ἡ βελόνα.

Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο
Ν Ν Ν Τ Τ
Ι Ε Η Η Ι Η Ο Ρ
Ο Ρ Σ Ν Ο Ι
Ω Σ Ο Α
Ν Α Σ Σ

5. ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ (ἀπαλός, Ρόδος,
Δαναός, νόσος, Πάραλος, λάρος, ὄναρ).
— 6. ΖΗΛΑΝΔΙΑ (Ζ-ῆλος, Ἡ-ρα, Λ-
άκων, Ἀ-ετός, Ν-άμα, Δ-ράκος, Ἰ-δας,
Ἀ-κόμη). — 7. ΚΑΛΛΙΟ ΑΡΓΑ Λ Α Κ
ΠΑΡΑ ΠΟΤΕ (Ἡ ἀνάγνωσις Λ Α Ι Ο
κατὰ στίχον ἐκ τῶν ἄνω καὶ ἐκ Γ Ρ Α
δεξιῶν, προχωρεῖ βουστροφι- Α Π Α
δόν. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχί- Π Α Ρ
δος : ΔΑΚκνία, ΛΙΟπσει, ΓΡΑ- Ο Τ Ε
νικός, ἈΠΑτούρια ΠΑΡίσιον, — 8. Ὁ, τι ὁ κόσμος κι' ὁ Κο-
σμᾶς. — Ἔσο ἔτοιμος (ἔς ο ἔτη-μ ὡς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προληπτικὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[ΛΘ'—246α']

Συναγερομὸς : Συριανὰ Διαπλαστούλα
στὴν 2αν Ἀπριλίου ὥραν 11ην ὅλοι ἐ-
ξωθεν Λυκαίου Ἑλληνίδων, πρὸς ἰδρυσιν
συλλόγου, σκοποῦντος ἐξόντωσιν «Μυστη-
ριωδῶν Κατασκοπῶν». **Μπαμπαοῦ**

[ΛΘ'—247]

Αἰὲν Ἀριστεῖν, Μακρῶν Πρόσκοπε,
Ἀλληλογοροφούμε ; Ἑλπίζω νὰ εἰσθε
πρόσκοποι. Γράψατε πρῶτοι. Δίσις : Κύ-
ριον Διανύσιον Βαρβέρη, Ἰουλιανὸν 25,
Ἀθήνας. **Γελαστὸς Πρόσκοπος**

[ΛΘ'—248]

Μπιάνκα Σορέλλι, θυμάσαι τὸ τραπέζι,
τοῦ πίνγκ-πόνγκ ; Σὲ βρήκα ;
Ἑρμείνα

[ΛΘ'—249]

Μπιάνκα Σορέλλι, ἐσὺ νὰ παίξῃς τὸ
«Marche Turque» !! **Λεβάντες**

[ΛΘ'—250]

Γαβριᾶ, εἰσαι στὴ Φιλοσοφικὴ ; σὲ ποῖο
χρόνο ; Ἀπάντησέ μου, ἂν θές.

[ΛΘ'—251]

Σύρος, Διὰ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ Ἀρης ἀ-
φίκετο 28ην Φεβρουαρίου **Ρόμπερ**
Τέυλορ. Ἀνεχώρησε ἀθημαρόν. — Ὁπα-
δὸς Ἀμερικανισμοῦ παρακαλεῖται ὅπως
γνωστοποιήσῃ δι' ἐπιστολῆς θροὺς συνερ-
γασίας. **ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ**

[ΛΘ'—252]

Δημήτρωφ ἀναγγέλλει ἐκ Σύρου ὅτι Κλό-
Κλό μὲν, ἰδοῦσα Σαρπηδῶν ἐξεπλάγη
σφόδρα εἰποῦσα : «Καλὰ οἶς ἐπληροφό-
ρησαν οἱ φίλοι σας !» Παλιάνδρα δὲ, ἄλ-
λαξε ὅλα τὰ χρώματα τῆς. . . ἱριδός !!!
Θαλασσοκράτωρ-Μέφιστος